REDAKTIONSSEKRETÆREN

VAUDEVILLE I 1 AKT

AF

ERIK BØGH

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
T. BRANNER

Pris: 1 Kr. 25 Øre.

REDAKTIONSSEKRETÆREN

VAUDEVILLE I 1 AKT

AF

ERIK BØGH

KØBENHAVN.
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
— T. BRANNER —
1909

PERSONER.

Bassing, Redaktør.
Gustava, hans Søster.
Stendal, Journalist, hendes Forlovede.
forklædte som:
Redaktionssekretæren,
Mads Mikkelsen,
Assessor Vimmelfeldt,
Madam Peiser,
Charles Sapeur,
Søren Pipperup,
Lydia Badutski,
Doktor Babel.

Handlingen foregaar i København paa Fastelavns Mandag.

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO. (M. A. HANNOVER)

(Et smukt Arbejdsværelse. Bogskabe og Reoler langs Væggene. Dør til begge Sider. Et Arbejdsbord med Papirer og Bøger, ved Siden af samme en Papirkurv).

FØRSTE SCENE.

Bassing (siddende ved Bordet, aabner og gennemser Breve).

»Hr. Redaktør! Vil De ikke have den Godhed, en Gang med det Første at tage et Par forsvarlige Vandstøvler paa og gøre en Fodtur . . .« Nej, saa min Sandten vil jeg ikke, i al Fald ikke, fordi man beder mig derom i et anonymt Brev (kaster Brevet i Kurven, aabner et nyt og læser). »Hr. Redaktør! Hermed haver jeg den Ære at opsige Deres Blad begrundet paa, at De haver optaget Efterretningen om Trikinerne i Ebeltoft, som haver skadet mig utroligt i min Næring. Ærbødigst, Jens Peter Beenløse, Flæskehandler.« — Se, saa let kan man komme til at fornærme sine Abonnenter! (aabner et nyt Brev). »Hr. Redaktør Bassing! Det er mig en sand Fornøjelse hermed at

kunne berigtige den Meddelelse om min dødelige Afgang, som Deres Nyhedsreferent i Gaarsnummeret . . .« Saa, der har min brave Neger igen været ude at fange Ænder! Det er den tredie Person, han har aflivet i de sidste to Maaneder. — Kom ind!

ANDEN SCENE.

Bassing. Gustava (klædt i Mandsdragt — som ungdommelig Æsthetiker).

Sang Nr. 1.

1.

Gustava.

Jeg haaber, at jeg har den Ære —

Bassing (genkender hende).

Bevares! De er velbekendt.

Gustava.

Man siger mig, at De skal være
Forlegen for en Recensent.

Bassing.

Desværre, ja!

Gustava.

Min Herre, da
Er jeg til Tjeneste.

Bassing.

Tak skal De ha'!

Gustava.

Saa slaar De til?

Bassing.

Ja, naar De vil.

Gustava.

Ja, derved sætter De Intet paa Spil.

2.

Jeg har nu naa't den modne Alder.

Bassing.

Ja vel: De er jo konfirmert —

Gustava.

Ja, mangen Gang det forefalder
Mig selv, at jeg er lidt blasert;
Men De forstaar
Jo nok, at naar,
Som jeg, man gaar i sit nittende Aar
Og Alt har lært,
Hvad der er værd
At lære — saa er det ikke saa sært.

3.

I Æsthetik jeg praktisered
Som Skoledreng.

Bassing.

Nej, tænk, hvor rart!

Gustava.

I fire Aar jeg recensered'
Theatret.

Bassing.

Hvor?

Gustava.

I Middelfart.
Mimik, Plastik,
Rytmik, Musik —

Og hvad der kaldes dramatisk Teknik
Af hver en Art —
Alt er mig klart.
Det læres snart.

Bassing.

Ja — i Middelfart.

4.

Af Dem kan Publikum da lære
At dømme Kunstnere?

Gustava.

Ja vel!
De døde holder jeg i Ære,
De levende — skal slaas ihjel.

Bassing.

Se, den Moral
Er ej saa gal!

Gustava.

Nej, uden Pral, den er højst ideal
Og genial —
Og radikal —
Og kort sagt: Jeg er en Helvedes Ka'l!

Bassing.

Se, se, saa min Frøken Søster holder Fastelavns Mandag ligesom de andre Smaafyre her i Byen — Du giver Maskerade midt om Formiddagen!

Gustava.

Ja, lidt Karneval skal man dog holde, og da vi ikke kommer med til Studenternes i Morgen . . .

Bassing.

Lad os ikke tale mere om den Ting! Din Kæreste har faaet en stor Provindsavis at passe, og den giver ham Andet at bestille end at rejse til Byen og gøre Fastelavnsløjer.

Gustava.

Og min kære Broder er altfor bedaget . . .

Bassing.

Til at agere Harlekin — og endnu er han for ung til at kunne more sig som Spidsmunk. Desuden har ogsaa han Andet at bestille. Jeg skal have tre Artikler færdige inden Aften.

Gustava.

Men kunde jeg ikke hjælpe Dig?

Bassing.

Du?

Gustava.

Ja!

Bassing.

Med hvad?

Gustava.

Med Dit Arbejde. Jeg har godt af at vænne mig til det i Tide.

Gustava.

Til Redaktionsforretninger — Hahaha!

Gustava (alvorlig).

Ja — Du ler —

Bassing.

Hør nu, min kære lille Søster! Du tror dog

vel aldrig, at Du er bleven forvandlet til et Mandfolk, fordi Du har faaet en Frakke paa?

Gustava.

Nej, men jeg tror rigtig nok, at det især er den, der mangler os Damer for at regere og redigere lidt en Gang imellem.

Bassing.

Gustava, Gustava, Du har meget farlige Anlæg! Naar Du bliver gift med Stendal, saa lyd mit Raad: Reger hans Hus, som Du bedst kan, men lad ham om at redigere sin Avis!

Gustava.

Det vil sige saa meget som: »Bliv mellem Dine Gryder og ernær Dig redelig! Din Mands Skrivebord er en Helligdom, som Du ikke er værdig til at nærme Dig.«

Bassing.

Nej, det vil sige: Enhver Sit, og Damerne det Bedste! Ved det Bord, hvor D u har Forsædet, er der kun Nydelse og Munterhed; ved det, hvor h a n tilbringer Dagen, dér serveres mange Retter, som aldrig vilde bekomme Dig vel. Er nu virkelig denne Opdækning saa fristende? (peger paa forskellige Stable af nye Bøger). Der ligger en Bunke Hovedpine, og der ligger en Bunke Kvalme; der ligger fire Hefter Vanvid, og der er to Dele Svindsot. (aabner Skufferne). I denne Skuffe har jeg et Oplag af modtagne Grovheder i alle mulige Dimensioner — i denne har jeg en Samling indsendte

Dumheder, som man ikke skulde tro, kunde tilvejebringes i Evropa. (viser paa nogle Blade). Der ser Du seks Ladninger Gift og Galde, som mine m i n d r e ærede Samtidige har produceret i den sidste Uge, og der (Papirkurven) ser Du det gabende, umættelige Uhyre, der hver Dag sluger Snese Ark fulde af geniale Indfald og dybsindige Betragtninger, saa vel hjemmegjorte som importerede. Saadanne Herligheder er Du ikke skabt til at leve imellem.

G u s t a v a.

Det er det Samme. Saa vænner man sig til dem.

B a s s i n g.

Det la'r sig ikke gøre.

G u s t a v a.

Og hvorfor ikke?

B a s s i n g.

Fordi Du og alle andre elskværdige Damer er fødte uden de brutale Egenskaber, der fordres af en Redaktør.

G u s t a v a.

Virkelig?

Sang Nr. 2.

B a s s i n g.

1.

Véd Du en forhærdet Sjæl —
En, som Rang og Stand ej ænser —
Som saagar tør være fæl
Imod Excellencer —

En, som i Frækhed det dertil har drevet,
At han har lastet, hvad Damer har skrevet —
Saadan et Udyr med Næb og med Klør
:,: Han er god til Redaktør. :,:

2.

Véd Du En, hvis Ho'de kan
Syv Slags Vrøvl paa en Gang rumme,
En, hvis Ørehinder man
Bruge kan som Tromme,
En, der knap vaagner om Morgenen, førend
Godtfolk slaar Katten af Tønden paa Døren,
Og som dog aldrig bli'r døv eller ør —
:,: Han er god til Redaktør. :,:

3.

Véd Du En, der staar for Skud
Og har ingen ømme Steder —
En med rigtig garvet Hud,
Sejg som Saalelæder —
En, der fra Morgen til Aften kan taale
Forfra og bagfra at prikkes med Naale
Uden at miste sit gode Humør —
:,: Han er god til Redaktør. :,:

4.

Véd Du En, der som en Struds
Alt kan sluge, Alt fordøje;
En, der selv i Søl og Smuds
Vove tør sin Trøje;
En, der kan dyppes i Fjer og i Tjære,
Galde og Sværte — ja, hvad det skal være —
Og som endda ikke skifter Kulør —
:,: Han er god til Redaktør. :,:

5.

Véd Du fremfor Alting En,
Der tør binde an med Alle,
En, der staar paa egne Ben —
Staar til han maa falde —

Men som, om ogsaa i Dag man ham fælder,
Atter i Morgen til Kampen sig melder
Ligesaa lystig og trøstig som før —
:,: Han er god til Redaktør. :,:

Gustava.

Ja, det er nu Idealet af en Redaktør, men Mindre maatte vel ogsaa kunne gøre det, og hvad Brutalitet angaar, saa turde der være kvindelige Journalister . . .

Bassing.

Unægtelig! Unægtelig! Man har Eksempler. Men her er Talen kun om Dig, der skal være Din vordende Mands elskværdige Kone og ikke hans blaastrømpede Redaktionssekretær.

Gustava.

Hvorfor skulde jeg ikke kunne være begge Dele?

Bassing.

Ih, fordi — fordi — (ler). Véd Du hvad! Jeg kunde næsten faa Lyst til at fortsætte Dine Løjer og give Dig Lejlighed til at vise Din Dygtighed.

Gustava.

Gør det! Udnævn mig til Din Redaktionssekretær — blot i et Par Dage!

Bassing.

En halv Timestid turde maaske være tilstrækkelig. Men lad gaa! Da Du nu engang er i Tøjet, og da det er Fastelavnsmandag, skal Du faa Dit Ønske opfyldt — Du er udnævnt!

(ser paa sit Ur). Om et Øjeblik begynder min Modtagelsestid. Du tager Plads ved det lille Skrivebord i Stuen ved Siden af, og alle de Besøg, her kommer i Redaktionsanliggender, og som jeg paa nogen Maade kan lade Dig ekspedere, skal jeg sende ind til Dig. Saa faar vi at se, hvad Du duer til.

Gustava.

Det er et Ord. (det ringer udenfor).

Bassing.

Der har vi maaske den første. Betænker Du Dig ikke?

Gustava.

Nej, paa ingen Maade. Jeg skal nok vide at klare mig.

Bassing.

Saa vær saa artig, Hr. Redaktionssekretær!

(aabner Sidedøren. Hun gaar).

TREDIE SCENE.

Bassing. Stendal (rejseklædt).

Sang Nr. 3.

Bassing.

Stendal! — Nu tror jeg det spøger.

Stendal.

Ja ikke sandt? Det var Løjer.
Tak for sidst!

Bassing.

Men kæreste Ven,
Jeg er som falden fra Skyen —
Hvad har bragt Dig her til Byen?

Stendal.

Damp og Længsel. — Sagen er den:
Jeg sad derovre i Hulen,
Og maatte faste i Julen —
Nu vil jeg jule i Fastelavn.
Nu er jeg her, og nu gaar jeg
Paa Karneval — ja, nu slaar jeg
Katten af Tønden i København.

Bassing.

Naa, velkommen, min Ven! Det kalder jeg en Overraskelse. Hvor Gustava vil blive henrykt! — — Men tys! —

Stendal.

Hvad er det?

Bassing.

Jeg vilde nødig have, at Du skulde blive alt for overrasket . . .

Stendal.

Er der hændt Noget?

Bassing.

Tys! Hun er derinde!

Stendal.

Hun fejler da ikke Noget?

Bassing.

Hvad hendes Helbred angaar — nej! (leende). Men for Resten ser det galt nok ud.

Stendal (heftig).

Men saa tal!

Bassing.

Hys—s!

Stendal (hviskende).

Hvad er paa Færde?

Bassing (ligeledes).

Hun har slaaet sig paa Journalistiken . . .

Stendal.

Ih, fy for Pokker!

Bassing.

Anlagt Briller — Blækklatter paa Fingrene — — —

Stendal (slaar Hænderne sammen).

Og blaa Strømper!

Bassing.

Værre! Værre, min Ven!

Stendal.

Værre? Det er umuligt!

Bassing.

Hvad siger Du da om — Bukser!

Stendal.

Hør! Gør mig nu ikke fortvivlet! Du mener da figurligt . . .

Bassing.

Nej, jeg mener aldeles bogstaveligt. Rigtige, virkelige, naturlige sorte Klædes-, med Lommer og Knapper i.

Stendal.

Hvad skal det betyde?

Bassing.

Bare Iver for Dit Vel. — Hun øver sig i at være Redaktionssekretær, for i sin Tid at kunne hjælpe Dig med Avisen.

Stendal.

Tak! Det vilde jeg dog helst være fri for.

Bassing.

Ikke sandt? Vi bør være paa vor Post i Tide . . .

Stendal (ser ned af sig).

Førend man berøver os — vore sidste Prærogativer.

Bassing.

Jeg havde tænkt, at en halv Snes af de halvgale Mennesker, der render mig paa Dørene, maatte kunne gøre hende ked af Legen.

Stendal.

Lad hende faa en hel Snes — helst af de h e l gale!

Bassing.

Jeg faar en Idé! Om vi selv lod et lille Udvalg af vore Plageaander opmarchere, for at skræmme den Forvovne? — To Kritikere, der har holdt Dom over saamange Komedier, som vi, maa da sagtens kunne lave en lille Fastelavnsfarce. Personerne, der skal til, kender D u lige saa godt som jeg. Rollerne har vi altsaa i Hovedet. Kostumer faar vi nede hos Frisøren, hvis Kone har Maskeradegarderobe, og Rekvisiter har vi nok af. (tager Breve og Manuskripter op af Skuffen). Der har Du lidt til at begynde med!

Stendal.

Lad gaa! Jeg er jo saa alligevel kommen her over for at holde Karneval.

Bassing.

Skynd Dig nu ned til Frisøren, og paatag Dig en eller anden afskrækkende Skikkelse! Saasnart jeg har givet Gustava de fornødne Instrukser og sørget for, at »ingen Uvedkommende faar Adgang til Theatret«, skal jeg komme ned og træffe nærmere Aftale med Dig.

Stendal.

Ja, men hvis . . .

Bassing.

Der er hun! Gaa bare!

Stendal.

Jeg er gaaet! (iler ud).

FJERDE SCENE.

Bassing. Gustava.

Bassing (aabner Sidedøren).

Hr. Redaktionssekretær!

Gustava (træder ind).

Hr. Redaktør!

Bassing.

De vil nu faa den skønneste Lejlighed til at lægge Deres journalistiske Dygtighed for Dagen. Jeg maa øjeblikkelig ud for at bringe en meget vigtig Sag i Orden, og betror Dem derfor i mit Sted at modtage alle dem, der i Dag har noget at forhandle med Redaktionen.

Gustava (glad overrasket).

Alle — uden Undtagelse?

Bassing.

Som jeg siger. Nu gælder det at modstaa de Elskværdige, ikke at lade sig besnakke af de Underfundige, bringe de Dumme til Forstand og de Halstarrige til Rimelighed, snakke de Gale efter Munden, holde de Paatrængende tre Skridt fra Livet og kaste de Uforskammede ned ad Trapperne! — God Lykke til det Altsammen!

Gustava.

(tager halvt forbløffet Brillerne af).

Kaste de . . .

Bassing.

Uforskammede ned ad Trapperne. Ja, det er en Færdighed, som er aldeles nødvendig. Men først og fremmest: Sæt Dine Briller paa igen! Uden dem savner Du aldeles det Imponerende, der maa være udbredt over hele Din Personlighed.

Gustava.

Men de generer mig saa skrækkeligt. Naar jeg har dem paa, kan jeg næsten ikke se, hvem jeg taler med.

Bassing (afsides).

Det er heller ikke Meningen, at Du skal kunne det. (højt). Bryd Dig ikke om det! De Andre skal jo heller ikke se, hvem de taler med. Farvel! Og siden Du nu endelig vil være Neger, saa lad mig se, at Du holder paa Plantagens Ære og ikke lader Dig skræmme af

de vilde Dyr, der muligvis kan benytte sig af Lejligheden til at gøre Indbrud!

Gustava.

Vilde Dyr? —

Bassing.

Ja, min Pige, en flink Neger maa kunne tumle sig mellem brølende Løver og brummende Bjørne, hylende Ulve og grædende Krokodiller. God Fornøjelse! (gaar).

FEMTE SCENE.

Gustava (ene).

Aa, han vil skræmme mig! Men det nytter ikke. En Neger lader sig ikke saa let forknytte.

Sang Nr. 4.

1.

En Neger kæk
Kender ej til Skræk,
Han ler ad Sværte, han ler ad Blæk,
For skejer han
Ud, saa plejer man
At holde sig til hans Ejermand.
Gør man Spræl,
Naar han slaar en Mand ihjel —
Bagatel!
Med sin Pen
Kan han vække ham igen.
:,: Jo, jo!
Jeg skulde tro,
At han har Grund til at kro
Sig for To!
Hvo, hvo
Skulde vel sno
Sig fra hans sorte Klo! :,:

2.

En Negers Ret
Ej bestrides let,
Hans Fribillet gør jo Alt komplet,
Saa alle Mand
Kan begribe, han
Har Smag og Kundskaber og Forstand.
Som bekendt
Har han jo som Recensent
Faa't Patent
Til paa Prent
At bedømme hvert Talent.
:,: Aa, aa —
Alle de Smaa
Gør Kur, saa det kan forslaa,
Pas paa!
Haa, haa! —
Ikke saa faa
Af de Store ligesaa! :,:

3.

En Neger skyr
Intet Æventyr;
Blodtørstig er han som en Vampyr;
Paa Andejagt
Er han uforsagt,
Han »gaar i Vandet« med Dødsforagt.
Han er klar
Til en Kamp mod hver en Barbar,
Ja, han har
Mod saagar
Til at spotte Sultan og Czar.
:,: Huhej,
Vogt Jer for mig!
Lad Ingen vove sig
Paa min Vej!
Nej, nej,

Neger er jeg,
Og en Neger blegner ej! :,:

(gaar hen til Skrivebordet, tager Brillerne paa og sætter sig).

SJETTE SCENE.

Gustava. Stendal. — (klædt som Bonde, med meget lyst, tætklippet Haar, Skæg under Hagen).

Stendal.

Hæ . . . Godau! —

Gustava (byder ham en Stol).

Vær saa god!

Stendal.

Nej, ellens Tak! (Pavse).

Gustava.

Ønsker De at tale med Redaktøren?

Stendal.

Jou, ded velle jæ ju nok.

Gustava.

Maa jeg spørge, hvem jeg har den Fornøjelse at tale med?

Stendal.

Jou, ded æ mej.

Gustava.

Ah!

Stendal.

Jæ hedder ellens Mads Mikkelsen, ka jæ trou. Se, vi va nu nouen Støkker derydde i Souned, som gærne velle holde Dørres Avis, naa

vi kunde faa Dom te aa opta' alt Ded, som di gør i Sounefaastanderskaued.

Gustava.

Det lader sig vist næppe gøre. Her er saa mange Sogne i Landet.

Stendal.

Ja, men vi brødder vos bare om vores ejed. Naa v i foer ded, saa ka Di gærne skriue om di andre Soune i di Aviser, Di sender yd te dom, saadden a Enhver foer Sit.

Gustava (afsides).

Det er vist en af dem, man skulde bringe til Fornuft, men jeg er bange, at det vilde blive for vidtløftigt — jeg snakker ham efter Munden. (højt). Jeg skal se, hvad der lader sig gøre ved den Sag. For Øjeblikket kan jeg ikke sige mere (bukker).

Stendal.

Men saa va der ju rejtinok noued Anned.

Gustava.

Og det var?

Stendal (hviskende).

Jou se . . . jæ velle gerne vidde, hva ded kostede aa faa En sat i Avisen.

Gustava.

I Avisen . . . hvordan? —

Stendal.

Jou saadden rejted, saa ded ka svie te ham.

Gustava.

Naa — saadan! Det koster Ingenting, for enten gør vi det slet ikke, eller ogsaa gør vi det gratis.

Stendal.

Næ, se ded faalanger jæ nu itte, eehe — men . . . æ . . . kaskesens der ku bliue lidt Aslau, faa jæ ska sie vos: Der æ Flere, som jæ sku ha amplegered mæ ded Samme.

Gustava.

Naa, saa lad os da høre, hvem det er, og hvad de har syndet!

Stendal.

Sang Nr. 5.

1.

Se, føst æ der Herren, Etaseraad Maank,
Ham ha nu di Fornemme valt
Te Risdasmand faa vos — ded æ en Hallaank,
Aa røhored æ han aa halt.
Se, ded va mod mej, a han stillede sej,
Aa der bleu en Grinen aa Fnisen;
Men ded va sku itte a ham, men a mej,
Aa derfor ska h a n i Avisen!

2.

Sa æ der Jostisroden, ded æ en stour
Filurikus, ded sier jej —
Faa jæ hadde fire Processer ifjour,
Aa han lou mæ taue di trej.
Se, trej a di fire, ded æ dou faa galt —
Hva Fan' ska vi saa mæ Jostisen?
Men ded ha jæ loued, han ska faa betalt,
Aa nu ska han eng i Avisen!

3.

Aa Prousten, han præker saa sødt aa saa godt,
Men han æ jost rejted polert.
Te Julen jæ ga ham en Gris aa let Smaat —
Jæ sku ju ha Jens kaanfermert.
Men han va nok ette fornøjed endda:
Te Paaske saa slauted han Grisen —
Den od han, men Drengen, han bleu sku vist a.
Jou — h a n ska men Sæl i Avisen!

4.

Aa saa æ der Douteren, han skulde ske
En Skamfærd, den Bunne-Balbér.
Aa Skytten Mathisen — aa saa — la me se!
Saa tror jæ, der itte æ fler —
Jou, Mølleren, ham ska Di osse ta med,
Faa jæ prutter ette paa Prisen —
Aa Dejnen — ja, han gør nu engen Faatred;
Men han ska sku dou i Avisen!

G u s t a v a (leende).

Men hør nu! At De er blevet udlet paa Valgdagen og har tabt Deres Proces og faaet Jens vist af, det er dog vel ikke værd at sætte i Avisen?

S t e n d a l.

Næ, ded æ en vis Vej.

G u s t a v a.

Men hvad er det da, De vil have skrevet?

S t e n d a l.

Ja, ded æ mej ded Samme, faa jæ forstor me ette paa di Dele, jæ lar Resteratøren skriue, aa jæ betaler, hva ded koster.

G u s t a v a (afsides).

Han skulde vist egentlig kastes ned ad Trap-

perne, men jeg vil dog heller se at blive af med ham paa en høflig Maade. (højt). Ja, nu forstaar jeg Dem nok, og jeg skal tænke over Sagen. (bukker).

Stendal (søger i Lommen).

Aa hva Betalingen angor . . .

Gustava (vinker af).

Den Dag, den Sorg! Det er tidsnok at tale derom, naar de er komne i Avisen.

(sætter sig ved Bordet).

Stendal.

Se, her er Opskriften paa dom allesammel.

(rækker hende et sammenlagt Papir).

Gustava.

Godt! (lægger det paa Bordet — lader som om hun skriver).

Stendal.

Aa saa glemmer Di itte, a Herren æ rø-hored!

Gustava.

Nej, vist ikke. (springer utaalmodig op og ser paa sit Uhr).

Stendal.

Aa Dejnen æ vindøjed . . .

Gustava (gaar mod Døren).

Er han det? Ja, nu maa De undskylde mig . . . .

Stendal (gaaende baglængs).

Aa Skytten æ skæubened . . .

Gustava.

Og Mølleren rødnæset — jeg skal huske det Altsammen.

Stendal.

Saa ska Resteratøren ha' saa manne Tak. (gaar).

Gustava (sætter sig).

Lad mig nu se Opskriften! (aabner Papiret). Hvad er det — Penge! — Den Uforskammede! — Sagde jeg ikke nok, at han skulde være kastet ned ad Trapperne. Nu er han i Stand til at løbe omkring og fortælle . . . Der har jeg bestemt baaret mig galt ad! . . . Jeg maa øjeblikkelig . . . (løber mod Døren og aabner den).

SYVENDE SCENE.

Gustava. Bassing — (sortklædt, meget stor brusende sort Paryk, opstaaende Overskæg, Hornbriller, hvidt Halstørklæde — taler meget hurtigt og gør uafladelig Komplimenter).

Bassing.

Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, hvis jeg kommer til Ulejlighed, men jeg er nødt til at udbede mig Deres ærede Opmærksomhed for en meget vigtig Sag. Mit Navn er Vimmelfeldt. Jeg er Krigsassessor.

Gustava.

Tør jeg bede Hr. Assessoren tage Plads!

Bassing.

Jeg be'r, jeg be'r! — Det er blot to Ord jeg

har at sige, og jeg véd, at Deres Tid er kostbar. Talen er ikke om noget Mindre, end at gøre vor Sømagt uovervindelig og uimodstaaelig.

Gustava.

De har altsaa gjort en Opfindelse?

Bassing.

To — to, Højstærede, om De tillader det! Jeg gør os til den frygteligste af alle Land- og Sømagter, idet jeg tillige gør os til den eneste Luftmagt i Verden.

Gustava.

Luftmagt? —

Bassing.

Netop! Jeg har opfundet to Skibe. Det ene undersejler vore Fjender, det andet oversejler dem. Med det ene gaar jeg ned i Havet og sprænger Bunden paa alle hans Pantserfregatter og Kuppelbatterier; med det andet gaar jeg op i Luften, kaster Granater ned i Hovedet paa hans Soldater og helder græsk Ild ned over hans Bygninger.

Gustava.

De har altsaa igen opfundet den græske Ild?

Bassing.

Ikke endnu, ikke endnu — men jeg haaber nok, at det skal lykkes mig. Jeg er paa gode Veje dertil. Med Skibene er jeg derimod aldeles paa det Rene.

Gustava.

Saa vil De naturligvis henvende Dem til vedkommende Minister.

Bassing.

Siden, siden, Højstærede — men først maa Opinionen være vunden. Ministrene er altid de Sidste, der gaar ind paa en ny Opfindelse. De smed Salomon de Caus i Daarekisten og Robert Fulton ned ad Trapperne, og ad mig ryster de paa Hovedet. Ministre er altid lidt bornerede. Journalister derimod . . .

Gustava.

Hvad mig angaar, er jeg desværre meget uvidende i Mekanik.

Bassing.

Det gør ikke Noget til Sagen. Principet er ganske simpelt. De kender Skruen? —

Gustava.

For Anseelse, men . . .

Bassing.

Godt, meget godt! Ser De: Jeg har en Skrue.

Gustava.

Det gættede jeg næsten; men . . .

Bassing.

Undskyld! Jeg véd, hvad De vil sige, og jeg skal straks imødegaa Deres Indvendinger. Her er Tegningen — (tager et Papir frem). Vil De behage at se! — Nej, det er ikke den. Det er mit nye Solsystem.

Gustava (forbavset).

Hvad behager?

Bassing.

Mit nye Solsystem, som jeg haaber at faa indført med det Første.

Gustava.

Hvor? Mellem Himmellegemerne?

Bassing.

Nej, i Skolerne. Jeg har talt med flere af Byens Lærere, og de gaar uden Undtagelse ind paa mine Ideer. Tør jeg haabe, at De vil interessere Dem for det i Købstæderne og paa Landet? Vær saa artig! — Og saa tør jeg maaske med det Samme vise Dem min mekaniske Gyngehest?

Gustava (ser paa Papirerne).

Solsystemer — Gyngeheste — Luftskibe og Skruer.

Bassing.

Skruen har jeg desværre glemt hjemme. I Morgen skal jeg have den Ære at bringe Dem Tegningerne. Deres ærbødige Tjener! Det glæder mig meget at have gjort Deres Bekendtskab. Adieu, Adieu, Adieu! (iler ud).

Gustava.

Adieu, Adieu!

Bassing (kommer ind igen).

Undskyld et Ord endnu! Interesserer De Dem for Læsemaskiner?

Gustava.

Læsemaskiner! —

Bassing.

Ja, og Hakkelsemaskiner! Tør jeg anbefale disse to Tegninger til venligt Eftersyn — den tredie er en Pløkkemaskine. De er nok saa god at omtale disse Opfindelser med et Par Ord? Tusind Tak! Tusind Tak! (iler ud).

Gustava.

Naa, endelig blev han da . . .

Bassing (kommer ind igen).

Jeg glemte at sige Dem, at jeg for Tiden er beskæftiget med en Opfindelse af største Vigtighed for Journalistiken. Det er et Slags Papir, der taaler at vaskes, saa man kan trykke en hel Aargang af en Avis paa et og samme Ark. De skal faa Opfindelsen, saa snart jeg har gjort den . . . Jo, jeg ber! D e skal have den; det er en Formue i Deres Haand; De s k a l have den. Foreløbig skal jeg hver Dag underrette Dem om de Fremskridt, jeg har gjort mod Løsningen af denne interessante Opgave. Meget forbunden for Deres Venlighed! Tusind Tak! Undskyld, at jeg har ulejliget Dem! Jeg tillader mig at komme igen i Morgen. Adieu, Adieu!

(iler ud under mange Komplimenter).

Gustava.

Saadan et elskværdigt, høfligt Menneske kunde man da umulig være ubehagelig imod — og endda — jeg burde vist have været det! Han havde slemme Anlæg til at gaa igen, og nu faar vist min Broder hans Besøg hver Dag.

(flytter Stolen).

OTTENDE SCENE.

Gustava. Stendal (i Fruentimmerdragt, blondt Haar, røde Baand paa Kappen, sort Kjole, Shavl).

Stendal.

Go' Morgen! Maa jeg spørre Dem, hvad det er, at jeg og min Mand har gjort Dem, siden De inte ka la vær aa forfølle vos i Deres Avis?

Gustava.

De maa vist tage fejl! Jeg har aldrig før haft den Fornøjelse at se Dem og kan følgelig ikke have det Mindste mod Dem.

Stendal.

Naa, saa det har De! Jeg maa virkelig sige, at det er meget simpelt af Dem!

Gustava.

Jeg er ikke saa heldig at forstaa et Ord af, hvad De siger. Lad os sætte os og komme til en Forklaring!

Stendal.

Nej, véd De hvad! Det skal saamænd Ingen sige mig paa. Jeg har gaaet majed igennem med ham, det Skarn — majet mere end Nogen tror — men saa vidt er det rigtignok inte kommet endnu. Det maa De virkelig undskylde!

Gustava.

Undskyld! Men jeg har endnu ingen Anelse om, hvem De er, og hvem De taler om.

Stendal.

De kan inte hjælpe, hvad De siger. Det er

fra Nabokonen, De har det Altsammen. Det kommer fra hende hver evigste Smule.

Gustava (højere).

De hører vist ikke godt?

Stendal.

Nej, han er saamænd Skomagersvend, og dersom han inte var forfalden, havde han været Mester for længe siden.

Gustava (endnu højere).

De misforstaar mig. Jeg spurgte, om De ikke var en lille Smule døv.

Stendal.

Han? Nej, han er ligesaa lyslevende, som De og jeg.

Gustava (raaber).

Nej: døv — døv! (peger paa Ørene).

Stendal.

Jeg? — Jeg døv? — Nej, det er bare, naar jeg bliver lidt varm i Hodet, saa synker Blodet mig for Ørene — helles hører jeg hvert evigste Ord.

Gustava (byder hende Vand).

Vil De saa ikke drikke et Glas koldt Vand?

Stendal (drikker).

Tak! — Aah! Puh! — (formildet). Det hjalp!

Gustava.

Lad os da nu tale roligt om Sagen!

Stendal.

De tror da vel inte, at jeg er kommet for at gøre Spektakler? Jeg vilde bare gerne vide,

hvormed vi har fornærmet Dem, og hvorfor De inte ka la' vær' at sætte vos i Avisen.

Gustava.

Er De bleven sat i Avisen?

Stendal (tager flere Aviser op af Lommen).

Værs'go! Vil De selv se! Det var fra ifjor.

Gustava (læser).

»Til Søs sejrer Dansken. En fordrukken tysk Haandværker i Aabenraa havde længe haft den stygge Vane, hver Aften at prygle sin Kone, der er dansk . . .«

Stendal.

Vil De maaske gaa fra, at det er vos ment? Peiser er tysk, og jeg er dansk, og ifjor boede vi jo netop paa Hjørnet af Aabenraa.

Gustava.

Men her er jo Talen om Aabenraa i Slesvig. Stykket er jo optaget efter Byens Avis.

Stendal.

Det er lige meget! Saadan Noget skulde De inte opta', førend De havde hørt Dem for. Min Mand har banket mig, det nægter jeg inte, men alt det, der staar om, at jeg smed ham i Dejgtruget og heldte Vand paa ham, de' er der inte et sandt Ord i.

Gustava.

Men det er jo heller ikke om Dem, det er fortalt.

Stendal (giver ham en anden Avis).

Saa er dette vel heller inte om vos?

Gustava (læser).

»Bankeaander«. En Tøffelfabrikants Kone . . .

Stendal.

Tøffelfabrikant — det er nu det Værste, man kan kalde en Skomager!

Gustava.

»En Tøffelfabrikants Kone var flere Nætter i Rad mellem 12 og 1 bleven vækket ved en heftig Banken.«

Stendal.

Jo-o, ganske rigtig! Det var just paa den Tid, han kom hjem og Bankningen begyndte. Det ka' De inte ha' fra andre end Nabokonen.

Gustava.

Da ser De dog, at det er taget fra en amerikansk Avis.

Stendal.

La' vos nu inte gøre Nar a' hverandre! Det, der staar i Dag, er maaske ogsaa taget af en amerikansk Avis?

Gustava.

Staar der ogsaa Noget i Dag? (tager en Avis paa Bordet).

Stendal (peger paa Bladet).

Jeg véd inte, hvad De selv synes?

Gustava (læser).

»Blandinger. Middel mod Døvhed. En Kone af meget hidsigt Temperament fik, hver Gang hun blev vred, et saa heftigt Anfald af Døv-

hed, at hun ikke hørte et Ord af, hvad hendes Mand sagde.«

Stendal.

Den er jo tydelig nok.

Gustava.

»Manden — han var Skræder . . .«

Stendal (river Avisen fra ham, knuger den sammen og plukker den itu).

Nej, et Uhyre er han — men Skræder, det har han aldrig væ't.

Gustava.

Men Deres Mand er jo Skomager.

Stendal (heftig).

Nej, han er saamænd Skomager.

Gustava (afsides).

Nu sank Blodet hende for Ørene igen.

Stendal.

De kan sige, at han er en Tysker og det en rigtig Vildtysker, for det er han, men hans Haandværk skal De la' ham beholde — for det er det Eneste, vi har at leve af.

Gustava (ryster paa Hovedet).

Men hør nu . . .

Stendal.

Ikke det! Ja, saa skal De se paa Løjer! Jeg skal løbe fra Dør til Dør og faa alle Mennesker til at sige Deres Avis op, og dersom jeg inte imorgen har skaffet Dem halvtredssindstyve Opsigelser fra Baarregade alene, saa vil jeg aldrig hedde Madam Peiser.

Gustava.

Kærlingen er jo gal!

Stendal.

Kællingen — gal! — (græder).

Gustava (afsides).

Nu fik hun Hørelsen.

Sang Nr. 6.

:,: Hør nu bare :,: Gaa De hjem i Fred :,:
:,: Den fatale Skræder,
Hvorfor nu De græder,
:,: Kommer ikke :,: Dem det Mindste ved. :,:

Stendal (paa samme Tid).

:,: — Nej, De skal inte svare,
Deres Skrigen kan De spare,
Tag Dem bare
Lidt ivare,
Jeg kan skrige med! :,:
:,: Kald ham en Forræder —
Han fortjener inte bedder,
Men en Skræder — Skræder —
Skræder! Skræder! Skræder! Skræder!
Skræder! Skræder! —
Jeg skal lige øjeblikke-
lig la' Dem en Stevning skikke.
Har han ikke
Lov at drikke
Og at slaas i Fred! :,: (farer ud).

Gustava (ene).

Saadanne Besøg havde jeg rigtignok ikke belavet mig paa at modtage. Jeg syntes virkelig, jeg drev min Taalmodighed til det Yderste, og endda lader det til, at jeg d e r har skilt os af med alle Abonnenterne i Borgergade! (sætter sig).

NIENDE SCENE.

Bassing som gallaklædt Provinsskuespiller med temmelig stor rød Næse træder ind, hilser cermonielt og indtager en imponerende Stilling. Gustava gengælder hans Hilsen og betragter ham spørgende. Pavse.

Bassing.

De kender mig ikke?

Gustava.

Jeg erindrer i alt Fald ikke . . .

Bassing.

Nej, naturligvis. Den Kunstner, der er miskendt af Alle, er ikke kendt af Nogen.

Gustava (beder ham ved en Haandbevægelse at tage Plads).

De er altsaa Kunstner?

Bassing.

Ja!

Gustava.

Scenisk Kunstner formodentlig?

Bassing.

Dramatisk.

Gustava.

Rimeligvis Tragiker?

Bassing.

Min Stilling er i det mindste tragisk. Jeg er Komiker. Ja, min Herre! Saaledes ser en Komiker ud ved Dagens Lys. Glædens Roser blomstre ikke paa mine Kinder . . . ja, jeg véd, hvad De vil sige, tal kun ud!

Gustava.

Jeg vilde ikke sige Noget.

Bassing.

Jo, De vilde sige, at det Purpur, som mine Kinder savne, har min Næse til overs. Sig det kun, men vid, min Herre, at det er netop min Næses Rødme, der har bragt mine Kinder til at blegne. Det var denne Brand, som min onde Genius kastede mig midt i Ansigtet, det var den, der sprængte alle mine Illusioner i Luften. (jevn) Ser De: Jeg er f ø d t rødnæset. Jeg drikker ikke. (højtidelig) Aldrig! — i alt Fald ikke om Formiddagen, og højst et lille Glas Portvin. Ja, jeg véd godt, hvad De tænker i dette Øjeblik. De tror, at jeg allerede har tømt adskillige større, men De fejler, min Herre!

Gustava.

Det er Dem, der tager fejl. Jeg har ikke et Øjeblik tænkt paa Størrelsen af Deres Vinglas. Det er en Sag, der . . . aldeles ikke interesserer mig. Lad os komme til Sagen.

Bassing.

Vi skulle straks komme til den. Jeg gik til Teatret. Det er tolv Aar siden. Jeg havde en brændende Iver for mit Kald og en urokkelig Tro paa min Begavelse — den har jeg endnu. Ja, le kun, min Herre!

Gustava.

Jeg ler ikke.

Bassing.

Jo vist saa, hvor skulde De kunne Andet? — Jeg debuterede i Elskerfaget: Tristang i »Kong Renés Datter«. Ikke sandt, det var latterligt?

Gustava.

Naar De selv finder det, tør jeg vel ikke sige Dem imod.

Bassing.

Det var latterligt. Hvor kunde jeg indbilde mig, at Publikum og Kritiken skulde se mere paa et usædvanligt Talent end paa en usædvanlig Næse! Jeg gjorde Fiasco. Jeg fik ikke Tid til at aabne min Mund, før hele Huset var i fuld Skoggerlatter over min Næse . . . Ja, jeg véd godt, hvad De vil sige.

Gustava.

Nu igen?

Bassing.

Ja, De mener naturligvis, at min Næse kom for langt ind paa Scenen, førend jeg selv kom efter den. Genér Dem ikke! Jeg tilgiver Dem den Vittighed, skønt den hverken er ny eller udsøgt. Som sagt, min Herre, man lo. Disse uvidende Godtfolk, der ikke havde nogen Anelse om, hvad Façon, Tristangs Næse i Virkeligheden har havt, de lo ad hvert Vers, jeg sagde, alene fordi de indbildte sig, at jeg ikke havde det rette Maal paa en Trubadur-Næse. Jeg stolede paa, at Kritiken skulde vejlede den blinde Flok, men nej! Véd De vel, min Herre, at Anmelderne forstaa sig endnu mindre paa Kunsten, end Publikum?

Gustava.

Ja, det har jeg hørt saa tidt, — især af dem, der hentede deres Mening fra Anmeldelserne.

Bassing.

Jeg opgav Kærligheden og slog mig til Heltefaget . . . Gik det mig bedre her? Langtfra ikke, min Herre, langtfra ikke! Min Personlighed og frem for alt min Næse »passede ikke til en Heltesjæl!« Nu fortvivlede jeg og blev Komiker. Hvad tror De saa man skrev? »Det klædte mig ikke at være morsom«. Hører de, min Herre! Man skrev: Det klædte mig ikke. Ret som om der var Tale om et Par Bukser eller en Bulehat — ikke om en kunstnerisk Opgave! »Passer ikke« — »Klæder ikke« — Har man hørt Mage til Skræderkritik! — Det var mig for meget. Jeg rystede Støvet af mine Sandaller, svor at hævne mig og — gik min Vej. Nu staar jeg her for at kræve Satisfaktion.

Gustava.

De vil dog vel aldrig udfordre mig?

Bassing.

Nødig, omendskønt det kunde være paa Tide at statyere et afskrækkende Eksempel! Nej, min Herre! Jeg kommer kun for at begære Retfærdighed. De skal se mig, høre mig og dømme mig.

Gustava.

Tør jeg spørge, paa hvilket Teater, De optræder?

Bassing.

Paa hvilket Teater? Paa intet! Jeg har vendt dem Ryggen alle sammen, og hejset det sorte Flag. Deres Tid er forbi, og jeg har gjort Mit til at give dem Naadestødet: Jeg har taget Engagement paa Parnasset.

Gustava.

Og gaaet i Kompagni med de ni Muser?

Bassing.

Nej, kun med fire. Der er ikke Plads til flere paa Forhøjningen.

Gustava.

Aa, saadan at forstaa! De optræder i en Ølhal?

Bassing.

En Café chantant siger man i det dannede Sprog.

Gustava.

Om Forladelse! Jeg er lidt ubekendt med det dannede Sprog, der tales i de musikalske Krostuer.

Bassing.

Krostuer? Véd De vel, min Herre, at De vælger Deres Ord temmelig uforsigtigt? Saa længe jeg slet og ret var Carl Svaber, rejsende Skuespiller, maatte jeg taale Fornærmelser af det første det bedste . . . Bladkryb — men den Tid er ikke mere. Nu er den Kunstner, med hvem De har den Ære at tale: Hr. Charles Sapeur, Direktør for det musikalsk-deklamatorisk-

dramattiske Selskab i Salon Parnas, og h a n lader sig ikke engsyltere.

G u s t a v a.

Jeg agter hverken at insultere eller kritisere Deres Selskab.

B a s s i n g.

De kan ikke undlade det Sidste uden at gøre det Første. Dersom De nu ikke giver os Oprejsning ved en retfærdig Anmeldelse i Deres Blad — jeg skal gærne selv besørge den skreven! — saa vogt Dem for Charles Sapeur! Vel dirigerer jeg kun et lidet Dame-Selskab, men mine Kunstnerinder høre til de meget yndede: Enhver af dem stiller naar som helst 20 Beundrere i Marken. Ja, min Herre, vogt Dem for at le ad Otteskillingsbegejstringen! Naar en Teater-Primadonna bliver engsylteret af Bagtalelsen, er der ikke én af Parket-Junkerne, der optræder som hendes Ridder; men sig blot om mine Damer, at de synger falsk — det gør de for Resten! — eller sig, at deres Kankan er for flot — hvad jeg som Kunstner selv maa indrømme! — saa skal De se, at d e r e s Garde ikke er at spøge med! — Nu har jeg undsagt Dem paa ærlig Riddervis.

(gaar mod Baggrunden).

G u s t a v (afsides).

Det var saamænd en net Ridder!

B a s s i n g (vender om).

Genér Dem ikke, min Herre! Lad mig kun faa d e n Fornærmelse med, inden jeg gaar!

Gustava.

Hvad for en?

Bassing.

Den, at det »klæder« mig ikke at spille Niels Ebbesen. Det har jeg hørt før i Dag, og jeg ser meget godt, at De tænker det, skønt De mangler moralsk Mod til at sige det; men vogt Dem, min Herre! Kender De den berømte Madame Theresa?

Gustava.

Nej, men jeg har hørt, at det skal være den mest bekendte Forhøjnings-Sangerinde i Paris.

Bassing.

Saa har De dog maaske hørt hendes verdensberømte Vise?

Gustava.

Kun Omkvædet: »Rien n'est sacré pour un sapeur!«

Bassing (med Vægt).

Intet er helligt for en Sapeur!

Gustava.

Jeg takker for Oversættelsen.

Bassing.

Ingen Aarsag, men mærk Dem vel, min Herre, at j e g bærer ikke omsonst Navnet Charles Sapeur!

Sang Nr. 7.

1.

»For en Sapør er Intet helligt« —
Slet Intet paa den hele Jord.
Alt Andet kan forstaas forskelligt;

Men det er rene, klare Ord.
:,: Det er jo rene, klare Ord! :,:
Jeg har Bevilling paa min Stilling,
Jeg er Parnassets Direktør.
Og —
:,: Naar jeg kan tjene otte Skilling:
»Rien n'est sacré pour un sapeur.« :,:

2.

Jeg siger: »Vive la concurrance!«
Og vover De at kny mod den,
Saa skal jeg straks faa Assistance
Af vore brave Menigmænd.
:,: De brave, brave Menigmænd! :,:
Vi skal tilsammen faa beklippet
Kunsten, som det sig hør og bør;
For —
:,: De holder ogsaa paa Principet:
»Rien n'est sacré pour un sapeur.« :,:

3.

Med m i n e Muser skal jeg sejre!
De staar i Røg og Damp og Dunst
Imellem Toddyer og »Bayre«
Og kæmper for den skønne Kunst,
:,: Den skønne, skønne frie Kunst. :,:
De synger Alting lige færdig —
Alt uden Stemme og »Gehør«,
Alt —
:,: Mozart og Kragelund og Verdi —
»Rien n'est sacré pour un sapeur.« :,:

4.

Nu er De undsagt! Vogt Dem bare!
For vi er mange, kan De tro.
Vi har en dejlig Søsterskare,
Paa Frederiksberg og Vesterbro,
:,: Paa Frederiksberg og Vesterbro! :,:
Dér har vi Venner, som ej sviger

Dersom det gælder vor Honnør.
Aa! —
:,: Det er solide Folk, som siger
(truende).
»Rien n'est sacré pour un sapeur.« :,:

Gustava.

Det bliver værre og værre; han var jo lige ved at gaa Berserkegang!

TIENDE SCENE.

Gustava. Stendal klædt som stærkt og smagløst pyntet Haandværkssvend, temmelig langt sort Haar med Brolæggerlokker, forceret Væsen og meget simpel københavnsk Dialekt.

Stendal.

Go'da! (tager Gustava meget familiært i Haanden). Ja, De kender maj vel nok? —

Gustava (tilbageholdende).

Nej, jeg erindrer ikke . . .

Stendal.

Jo vist saa — Søren Pipperup. —

Gustava (fremmed).

Pipperup?

Stendal.

Ha' De aldrig hørt de' Navn? Da æ de sku elles majed bekænt. Di ha dou vel hørt tale om »Talented i Antonistræde«?

Gustava.

Nej —

Stendal.

Heller ente om »den flotte Bøstenbindersvend«?

Gustava.

Heller ikke.

Stendal.

Da ve' Di dou vel, a der æ en Degter, som hedder Alfred Rosendoft?

Gustava.

Det er muligt, jeg har hørt Navnet.

Stendal.

Naa de æ de Hele! Ja, saa kommer jæ vel te aa si'e Dem, a desse hersens Talent aa denne hersens Bøstenbinder aa saa Alfred Rosendoft, di æ tre Alen a eet Støkke, faa di hedder alle sammen Søren Pipperup, aa Søren Pipperup, de æ maj!

Gustava.

Ja saa!

Stendal.

Jæ ve si'e Dem ed rent ud, som ed er! De g a a r ente mæ Bøsterne — de æ ed daalit Hanværk; Skriveried derimod, de gaar faa me, som de va smort. Ve Di baresten titte eng a Venneværrene hos en a de smaa Bovhandlere, ska Di sekken ugudelig Mængde Viser, jæ ha skreved, aa Løkke ha di gort som bare Fanden, faa alle Sangerinderne slaas om aa faa dem. Men se desse Skriveri betaler saj ente, aa jæ ha ju aasse nok mærked, a jæ æ skaft til naaed Højere. Ka Di ente osse se ed paa me, va? —

Gustava.

Jo, det lader ikke til, at De er nogen almindelig Børstenbindersvend.

Stendal.

Næ, Di ka tro: Nej! — Jæ æ nu en Gang be'ed ed Sjeni — jæ ka ente gøre for ed! Bøster ha vi nok a, maj forudden, aa sku jæ blie ve aa makke med dem ret længe, saa ble jæ sæl en Bøste. Si me nu en Gang: Sku Di ente ha Bru faa saaddan en feks Fyr, som maj, ve Derres Avis?

Gustava.

Som hvad?

Stendal.

Ih, som Medarbedder! Jæ æ lie som di færme Pier: Jæ paatar me, va de ska være, aa haaller me inte faa go til Naaed. Æ der Geborsda eller saadden Naaed, saa sier Di: »Rosendoft frem!« — aa saa dofter ed — li'e paa Steded ha Di saa mange Vers, de ska være. Ska Di ha støved naaed Nyt op, saa fløjter Di baresten paa den flotte Bøstenbinder — Hvt, saa stekker han a — gæmmel Døre og Venneverrer, li'e majed! — han ska nok faa Re'e paa ed. Ve Di ha gort Grin mæ en uløkkeli Kantøffel — godt — Di har Talented i Antonistræde, Di ka tro: han ka mæ di Dele. Aa sku der være En, som slets ente kan nære sig udden aa blie ordenli bøsted a en Gang — aasse godt! — Di sier baresten: »Paa'en Pipperup!« — saa æ han færi! De ha Di min Haand paa!

Gustava.

(hvis Haand han har grebet, trækker sig ængstelig tilbage).

Stendal.

Næ, vær Di ganske roli! Vo sku de falle maj eng aa sla'? Ser Di: Jæ æ sku saa fredeli, som ed danned Menneske kan være: Den eneste Gang jæ ha vaaren stævned faa Slasmaal, de va da jæ balsomerede Petersen, aa han maatte ju ha, va han fek: Han hadde laant et stort Degt, jæ hadde skreved, aa de smed han væk. Men hør: Va sier Di nu om me?

Gustava.

Naturligvis ikke Andet end Godt, men for Øjeblikket tror jeg ikke, der er nogen Plads ledig i Redaktionen.

Stendal.

Naa, ja va saa! Naa Di føst hører, va jæ duer til, bier der nok en Plads ledi. Jæ ska bare la Dem høre et a mine Digte. Jo vist saa! Ve Di ha ed kønt eller ed morsomt?

Gustava.

Tak, helst et af de allerkønneste. (afsides) De morsomme er jeg næsten bange for.

Stendal.

Saa ska Di faa de om Mesters Berthe. De æ majed sørgelit.

Sang Nr. 8.

1.

Jæ hade te min Mesters Berthe
En Kærlighed — jo, den va ren! —

Men hun va falsk, aa hinnes Hjærte
De va saa haardt som Krampensten.
Jæ sto i Bøstenbennerlære,
Jæ va kons Dreng og ente mer;
Men hinnes Løst va Guld og Ære:
Hun velle ha en tysk Balber.

2.

Hun va mit Haab, hun va min Løkke,
Hun va min Tanke Da aa Nat,
Te jæ fek gort mit Svendestykke
Aa kom i Frakke aa i Hat.
Nu fek jæ Reng i begge Øren,
Aa jæ fek tændt en »Radekop«,
Nu va jæ ente længer Søren,
Jæ va den onge Pipperop.

3.

Aa nu be der en Gratuleren,
Aa der be Bal paa vorres Kro,
Aa jaj aa Tysken — ham Balberen —
Vi friede nu begge To.
Men Amor, han æ Landsforrædder
Aa Mester mæ, de ku jæ se.
Aa Berthe hun va ente bædder:
Di holdt mæ Tysken alle Tre.

4.

Saa daali ha jæ aldri vaaren,
Jæ husker blot, di bar me hjem,
Aa da jæ vouned næste Maaren,
Saa sa' jæ bare: »Den va slem!«
De skønne Drømme, di var fløjne,
Den nye Hat va liesaa,
Ud gek jæ mæ to brune Øjne,
Men jæ kom hjem med ed Par blaa.

Va de ente ganske net — va?

Gustava.

Jo, det var endogsaa rørende, men jeg tror dog ikke, det egnede sig for Avisen.

Stendal.

Godt — Di ka bare sie, hva Di ve ha! Her æ mine sidste Arbeder (leverer hende en Pakke i rødt Omslag). Di æ om alt Mulit. Men pas godt paa dem!

Gustava.

Naturligvis. Jeg véd jo, hvorledes det gik Hr. Petersen. Men for at Redaktøren kan dømme om Deres Dygtighed, var det dog maaske endnu bedre, at De skyndte Dem hjem og prøvede at skrive en Artikel til Bladet om et eller andet brændende Spørgsmaal.

Stendal.

Brænnendes Spørgsmaal! Di sier Naaed. Jæ skriver en om Gasbelysningen — den æ ju regtinok ente majed brænnendes — men de æ de Samme! Om ti Minuter ska' Di ha'en! — Naa sikken ed Mudder, der ve blie, naa mine Kammerater hør, a jæ ha faaet Bestelling paa Avisarbede! Tak ska Di ha! (iler ud).

Gustava.

Der bar jeg mig vist dumt ad igen. Det var en net Medarbejder at faa Skyld for.

ELLEVTE SCENE.

Gustava. Bassing i elegant, men temmelig forfløjent Damekostume, yderst koket Væsen og udenlandsk Udtale.

Bassing (nejende).

M. le Redacteur?

Gustava (byder hende en Stol).

Redaktøren er ikke til Stede, men som Redaktionssekretær er jeg til Deres Tjeneste.

Bassing.

Tant mieux! De gamle Herrer er altid kedelige, og mit Ærinde er desuden saa delikat, at jeg helst foredrager det for en Jevnaldrende.

Gustava (afsides).

Jevnaldrende! Hun bilder sig nok Noget ind.

Bassing.

Ja, nu maa De ikke le af mig. Det er om en Giftermaalsannonce i Deres Blad.

Gustava (lidt forundret).

Som De har reflekteret paa?

Bassing.

Au contraire! Som jeg har ladet indrykke.

Gustava.

Ah! (afsides). Det lader til at være en emanciperet Dame.

Bassing (koketterende).

Ja, er det ikke forfærdeligt? — Jeg har selv friet? — Men jeg fik ikke megen Fornøjelse

deraf. Jeg forlangte et fotografisk Portræt af dem, der reflekterede, og jeg fik en Samling Fugleskræmmere, den ene værre end den anden. Det eneste menneskelige Væsen mellem Uhyrerne, ham har jeg her; men hans Billet var anonym; han skrev: hvis jeg syntes om ham, vilde nærmere Underretning erholdes hos Redaktionen. Nu ja! Jeg synes ganske godt om Kopien. Hvor er Originalen? (viser et Kort).

Gustava (brister i Latter — afsides).

Min Broder! (højt). Ham kan det kun lidt nytte, jeg giver Dem Anvisning paa. Det er en af mine aller nærmeste Bekendte, som aldeles ikke tænker paa at gifte sig — mindst efter Avisen — og som en eller anden Spilopmager maa have villet mystificere.

(gæmmer Portrættet leende i Lommen).

Bassing (halv skæmtende).

Saadan kan de Uhyrer af Mandfolk lege med et Kvindehjærte. Og det ler De af? Fy — Saa ung, og allerede saa fordærvet! Hvad faar jeg nu for min Frier?

Gustava (spydig).

Vil De maaske have mig?

Bassing.

Dem? — Tag Dem i Agt! — Spøg ikke med Ild! — Jeg hedder Lydia Badutski! (truer).

Gustava (koldt).

Ah, De er altsaa polsk født!

Bassing.

Ikke født, men gift. Min tredie Mand var en Polak.

Gustava.

Deres tredie? —

Bassing.

En to tre fire — Ja! — Vidste De, hvad jeg har gaaet igennem, havde De ikke Hjærte til at le!

Sang Nr. 9.

1.

Min første Mand — ak ja — han var Professor.

Gustava.

Professor i ....?

Bassing.

Den højere Magi.
Han gjorde mageløse Tour d'Adresser
Og var et ubegribeligt Geni.
En Dag — o Skræk!

Gustava.

O Skræk?..

Bassing.

O Skræk!
:,: En Dag forsvandt han selv — Putz væk! Væk!
Væk! :,:

2.

Min anden Mand — ak ja — han var det Samme.

Gustava.

Professor i? —

Bassing.

Pyro — Pyroteknik.

Gustava.

Fyrværkeri?

Bassing.

Ja, han var Fyr og Flamme.
Han exploderede hvert Øjeblik.
En Morgenstund —

Gustava.

Nu vel?

Bassing.

Nu vel,
:,: Saa sprang han selv i Luften med et Smæld. :,:

3.

Min tredie Mand — han leved for sin Himmel,
Han var Professor. (peger imod Loftet).

Gustava.

I Astronomi!

Bassing.

Nej, nej — i Luftballon!

Gustava.

Og han blev svimmel
Og faldt . . .

Bassing.

Mais non, Monsieur! — Han blev deri.
Han kunde ikke sige Stop —
:,: Nu gaar han immer, immer høj're op. :,:

4.

Min sidste Mand — han var Ostindianer;
At løbe, det var hans Professorat;
Han var famos paa alle Løbebaner
Og havde Pris fra hver en Potentat.
Han løb fra Alle — Ein Zwei Drei!
:,: Der løb blot En fra ham — och det var jeg! :,:

Gustava.

Ja, det er jo meget sørgeligt — især med ham der gik til Vejrs.

Bassing.

Enfin! Saa har man dog en af sine salig Mænd i Himlen.

Gustava.

De mener: i Luften.

Bassing.

Pardon Monsieur! — Damer maa man ikke korrigere! — — (sød) Men siden De nu har indladt Dem derpaa: De skal faa Lov at korrigere en hel Bog for mig. (rækker hende et Manuskript i blaat Omslag). Her har De et Bidrag til Deres Feuilleton — et Værk, som man har budt mig utrolige Summer for.

Gustava.

Og det er? —

Bassing.

Mine Memoirer. En Ægteskabsroman i fem smaa Dele med en stor Forlovelseshistorie i Tillæg. Hele min Affære med Grev Blankenskjold er fortalt deri.

Gustava.

Har De havt en Affære med ham — en Duel maaske? —

Bassing.

Havde jeg været en Kavaler, var det blevet en Duel. (sukkende). Men jeg er Dame. Derfor maa jeg nøjes med at gøre en Skandale deraf.

Gustava.

(Afsides). Hende skal jeg ikke forsømme at vise Døren. (rejser sig). Maa jeg give Dem et

godt Raad, Fru Professorinde? — Naar De vil arrangere Skandaler, bør De ikke spilde Tiden h e r, men (med en Haandbevægelse mod Døren) skynde Dem at søge et passende Kammeratskab, hvor det er at finde.

B a s s i n g (leende).

Sac à papier! — Jeg tror, han vil lyse mig ned ad Trapperne, den Smaa! (med Værdighed). Det er meget heldigt, at jeg er mere Dame, end De er Kavaler, ellers vilde De have faaet et ubehageligt Svar. Nu har jeg kun den Satisfaktion at tilføje mine Memoirer et Kapitel om det Farlige i at tage andre end voksne Mennesker til Journalister.

G u s t a v a.

Vil De ikke tage Manuskriptet med for at gøre det straks?

B a s s i n g.

Naar jeg er rig, holder jeg en Domestik til at bære mine Pakker — for Øjeblikket tager jeg til Takke med Bybude. Jeg skal sende et efter denne, og imidlertid skal jeg ikke glemme den interessante lille Figur, hvormed De har forøget mine Tegninger. Monsieur! (nejer).

G u s t a v a.

Madame! (bukker). — Hun var endnu den Værste af dem Alle — og endda var det vist galt, at jeg viste hende Døren. Det vil dog genere mig, at blive tegnet af ved Siden af Grev Blankenskjold. Jeg duer bestemt ikke til at være Journalist.

TOLVTE SCENE.

Gustava. Stendal, iført lang Overfrakke med laaden Krave og Opslag; meget stort mørkegraat Haar, tilsvarende Overskæg og Kindskæg (i Eet), buskede Øjenbryn og skarpt stirrende Blik. Han taler meget ivrigt med dyb Stemme og stærk Betoning, og der spores i hans Miner og Lader Intet til den Forvirring, der røber sig i hans Ord.

Stendal.

De er Hr. Redaktionssekretæren, hører jeg. Jeg er Doktor Babel. De er en fordomsfri Mand. Jeg er et Offer for den kinesiske Bornethed. Jeg vil betro Dem Alt: Jeg er Homøopath.

Gustava (afsides).

Det var en underlig Indledning.

Stendal.

De tror rimeligvis ikke paa Homøopathi?

Gustava.

Ikke gerne.

Stendal.

Jeg ikke heller. Jeg har for længe siden opdaget, at hele det østerrigske Finantssystem er meningsløst og at Kromwells Principer er aldeles uholdbare. Nej, saa priser jeg Magnetismen. Nu magnetiserer jeg alle mine Patienter. Jeg er kommen herop for at magnetisere Dem.

Gustava (lidt ængstlig).

Men jeg er ikke Patient. (afsides). Bare min Broder snart vilde komme!

Stendal
(lægger Armene over Kors og stirrer hende i Øjnene).

Mærker De det magnetiske Fluidum, der udstrømmer gennem mit Blik?

Gustava.

Nej, og jeg ønsker slet ikke . . .

Stendal.
(holder Pegefingeren opad).

Stille! Ser De noget fosforagtigt Lys paa denne Fingerspids?

Gustava.

Nej! —

Stendal.

Saa er De hverken magnetisk eller odisk sensitiv, men lige meget! Saa længe man ikke benegter Faktum, saa længe bliver jeg ikke distrait, og saa længe jeg ikke bliver distrait, kan alle vore kinesiske Professorer sige, hvad de vil: Artilleriet er den eneste Vaabenart, der har nogen Fremtid.

Gustava (forvirret).

Jeg forstaar ikke ganske . . .

Stendal.

Jo vist saa! De er netop den Mand, der forstaar mig, Dem kan jeg tale med. Hvad siger De om et Fakultet, der hænger saa fast ved sine kinesiske Grundsætninger, at ikke en eneste Professor vil indrømme Nødvendigheden af

at ophæve de gamle forældede Naturlove? — De indrømmer, at den hurtigste Kraft er den mest tidssvarende, de indrømmer, at Tyngdekraften er uendelig langsommere end Elektriciteten og at Elektriciteten igen er langsommere end Villien, men forkaste Tyngde og Elektricitet og lade Villien træde i Stedet, det har de ikke Mod til. Nu spørger jeg Dem: H v a d skal vi med Villien, saa længe de dumme, gammeldags Tyngdelove hemmer alle vore Bevægelser og tvinger os til at blive ved Jorden — ikke at tale om alt det Porcellæn, de ødelægger for os? — H a r vi ikke allerede havt Ulykker nok af Tyngden: Tagstenene dumper ned paa de gode Hoveder, de gode Hoveder dumper, naar de kommer op til Professorerne, Professorerne dumper, naar de vil være Rigsdagsmænd, Rigsdagsmændene dumper, naar de vil være Ministre, Ministrene dumper, naar de lægger sig ud med Partierne og Partierne falder f r a hinanden og s a m m e n med hinanden og o v e r hinanden — Pladsk, Pladsk, Pladsk — hvor k a n vi saa glæde os over saadan en Statsforfatning? —

G u s t a v a.

(ryster paa Hovedet aldeles fortumlet — afsides).

Det er mig ikke muligt at forstaa et Ord.

S t e n d a l.

Der er nu f. Eks.: Od — den reichenbachske Naturkraft . . .

Gustava.

Ja, jeg er slet ikke naturkyndig, og jeg maa bede Dem undskylde, at min Tid er meget knap. Jeg har tre Manuskripter, som . . .

Stendal.

Godt, saa fatter vi os i Korthed: Sagen er den, at visse Farver udøver visse Indvirkninger paa visse Naturer — tillader De? (rækker efter Bøgerne. Gustava giver ham den ene). Den anden med! — Den ogsaa! — Tak! Her har vi en Sammensætning af tre Farver: Rødt, Hvidt og Blaat. Den tiltaler alle Nationer ligefra Franskmænd til Hollænderne, fra Hottentotter til Slesvigholsteinere. Nu tager vi enhver Farve for sig. Blaat behager Enhver — alene for Omslagets Skyld synes De godt om Indholdet af denne Bog, ikke sandt?

Gustava (utaalmodig).

Nej, tvært imod, jeg finder det afskyeligt.

Stendal.

Godt, saa kaster vi det i Kakkelovnen! (kaster Manuskriptet i Kaminen).

Gustava (forfærdet).

Badutskis Memoirer! Sluk! Sluk! Sluk!

Stendal (forvirret).

Slukke? — Slukke? — (kaster begge de andre ind). Hvor er der Vand? — Der! — (griber Karaflen og skænker et Glas Vand).

Gustava.

Der brænder den nye Hakkelsemaskine! — Der blusser den store Skandale! — Der ryger Alfred Rosendufts Udødelighed!

(kaster sig i en Stol).

Stendal (der har drukket).

Unge Mand! — Er det Dem eller mig, der er gal?

Gustava.

Det er mig — mig og ingen Anden! Jeg har gjort den ene Dumhed større end den anden. Jeg har taget Stikpenge af Mads Mikkelsen, lagt mig ud med hele Borgergade og ødelagt det nye Solsystem. Jeg vil blive maset af Sapeur, balsameret af Søren Pipperup, og skandaliseret af Madam Baduski! —

Stendal.

Deres Nerver er i Oprør! (skynder sig hen med en Stol lige overfor hende). Tillad, at jeg magnetiserer Dem! (begynder at gøre Magnetisørfagter).

Gustava (farer op).

Kom mig ikke nær! Eller jeg raaber om Hjælp! (løber ud af Sidedøren).

Stendal.

Puh! — Se saa!

(tager Øjenbryn, Skæg og Paryk af).

TRETTENDE SCENE.

Stendal. Bassing.

Bassing.

(klædt som i første Scene — stikker Hovedet ind ad Døren).

Naa?

Stendal.

Jo, nu gik hun.

Bassing.

Hun fik sin Lyst styret? — Det var vel.

(banker paa Sidedøren).

Gustava (udenfor).

Her kommer Ingen ind!

Bassing (med Sapeurs Stemme).

Hvor er den lille Hr. Redaktionssekretær bleven af? — (banker igen — med Vimmelfeldts Stemme). Undskyld, jeg kommer til Ulejlighed! — Jeg har gjort en ny Opfindelse.

Gustava (udenfor).

Døren er i Laas!

Stendal

(der imens har kastet Forklædningen — med Madam Pejsers Stemme, i det han banker).

Hør, De derinde! Jeg vilde gærne tale med Dem. Jeg har naane Opsigelser (banker igen — med Pipperups Stemme). De æ maj — de æ Pipperup! Her æ jæ mæ Gasbelysningen! — (banker atter — som Mads Mikkelsen). Hr. Resteratør! Hr. Resteratør!

Gustava (udenfor).

Redaktøren er ikke hjemme! —

Bassing (banker — med Lydias Stemme).

Ouvrez, s'il vous plait! — Hr. Redaktionssekretær!

Gustava (udenfor).

Han er rejst!

Bassing (med naturlig Stemme).

Er han rejst? — Saa kom Du kun ud, lille Gustava.

FJORTENDE SCENE.

De Forrige. Gustava.

Gustava (i Damedragt).

O, hvor jeg er glad over, at Du endelig kom! — Men hvor er alle de skrækkelige Mennesker blevne af?

Stendal (træder frem).

Her er vi Allesammen!

Gustava.

Du her! Hvilken Overraskelse! — Men de Andre?

Bassing.

Ønsker Hr. Redaktionssekretæren, at jeg skal kalde paa dem?

Gustava.

Nej, gør endelig ikke det, og lad aldrig Nogen vide, hvad jeg har indladt mig paa! — Jeg skal aldrig gøre det mere!

Bassing.

Bravo! Saa er Komedien ude. (peger paa Babels Frakke og Paryk). Der ligger den ene af Personerne, men den fuldstændige Plakat kan vi gæmme til siden — nu er det bedst at takke af. (fører hende frem).

Slutningssang Nr. 10.

Gustava.

Tak for Deres venlige Besøg
Og hvert et Bifaldssmil og hver en munter Latter,
Der gav Liv og Lune til vor Spøg,
Og dobbelt Tak, hvis De vil se den atter! (Fine)
Et jeg beder Dem blot huske her,
Mens Dommens store, strænge Time staar for Døren:
Hvis jeg syndet har som Sekretær,
Saa maa De holde Dem til Redaktøren.
Helst maa De ham spare,
Men hvis der er Fare,
Han for Alt maa svare —
Jeg — jeg siger bare:

Alle Tre.

Tak for Deres venlige Besøg
o. s. v.

NOTITSER.

Melodierne er:

til Nr. 1. Le Ballet de Pjerrot (fransk Folkemelodi).
— 2. Gubben Didrik (lempet efter Dupuy).
— 3. »Movitz valdhornen proberar« (Fredm. Ep).
— 4. Le Dieu de bonnes gens (Berangers Sange).
— 5. »Hun øder jo Alt« (E. B.).
— 6. Gubben Noah med Variation.
— 7. Théresas Bravournummer (Villebichot).
— 8. »Seinem Schäfer zu erwarten«.
— 9. Melodi af Forf.
— 10. »Heil dem Manne, der den grünen Hain« (Kiefer).

Stykket blev opført første Gang den 7de April 1863 paa Folketeatret.

	Herre-Roller	Dame-Roller.	Dekoration.
Et Løfte. Farce med Sang i 1 Akt af Forf. til *„Store Bededagsaften"*. (0,50)	5	3	Stue
Et Nattelogis i Udstillingstiden. Farce i 1 Akt. (0,15)	6	4	Stue
Et Uhyre. Farce af *Erik Bøgh.* (1,00)	2	2	Stue
Fastelavnsgildet. Vaudeville i 1 Akt af *Erik Bøgh.* (1,00)	5	3	Stue
For Scenen. Samling af Monologer. **Peter Sørensen:** Søren Petersen. — **P. Markussen:** Det lille Lam. — **Dreyfus:** Et Uvejr. — **A. Recke:** En god Økonomi. — **Peter Sørensen:** I Skjorteærmer. — Sabelslugeren. — Roses Farvel. — Under Laas og Lukke. (1,50).			
Forviklinger. Sangspil i 1 Akt af Forf. til *„Paa Kastelsvolden"*. (0,50)	4	3	Stue
Fra Scenen. En Samling mindre Komedier. Ved *R. Watt.* (1,25). **En Herre i sorte Klæder.** (1 Herre). — **Det første graa Haar.** (1 Herre og 1 Dame). — **En Barndomsdrøm.** (3 H. og 3 D.) — **En Herre i Huset.** (3 H. og 3 D.) — **En Skilling** (2 H. og 2 D.) — **Hverken Fætter eller Cousine.** (2 H. og 1 D.).			
Fra Sporvognen. Farce i 1 Akt. (0,35)	2	2	Stue
Fyret ved Vesterhavet. Vaudeville i 1 Akt af *Adolph Recke.* (0,50)	6	5	Friluft
Geniet fra Odsherred. Vaudeville i 1 Akt af *Erik Bøgh.* (1,00)	4	2	Stue
„Hier spricht man Deutsch". Farce i 1 Akt. (0,50) .	3	4	Stue
Hr. Bonneteaus Hjemkomst fra Chinarejsen. Original Farce i 1 Akt. (0,35)	2	2	Stue
Hr. Grylle og hans nyeste Viser. Vaudeville i 2 Akter af *Erik Bøgh.* (0,75)	3	3	Stue
Hr. Volmer i Sorø. Lystspil i 1 Akt. (0,90)	4	4	Stue
Ikke under 65 Tommer. Farce i 1 Akt. (0,40) . . .	3	3	Have
I Krohaven. Farce i 1 Akt. (0.15)	3	3	Have
I Negligé. Farce i 1 Akt. (0,15)	3	3	Stue
Indtoget. Farce i 1 Akt. (0,15)	5	4	Stue
Internationale Carnevalsgjæster. Farce i 1 Akt. (0,15)	3	4	Stue
Intrigen i Lysthuset. Lystspil i 1 Akt af *H. Vilh. Martensen.* (0,75)	3	2	Have
Pensionatet. Sangspil i 1 Akt af Forfatteren til *„Paa Kastelsvolden"*. (0,75)	4	4	Stue
Jeg inviterer Majoren. Lystspil i 1 Akt. (0,15) . . .	4	1	Stue
Jochum eller Columbines Træskhed. Farce i 1 Akt. (0,35)	6	2	Stue
Jomfruen. Vaudeville i 1 Akt af *Erik Bøgh.* (1.00) . .	4	3	Stue
Kammerjunkeren. Lystspil i 1 Akt af Forf. til *„Paa Kastelsvolden"*. (0,50)	2	3	Stue

	Herre-Roller.	Dame-Roller.	Dekoration
Kanariefuglen. Lystspil i 1 Akt. (1,00)	4	2	Have
Kjærlighed og Photographi. Farce i 1 Akt. (0,25) . .	3	1	Stue
Landstedet ved Kongevejen. Lystspil i 1 Akt af *Kotzebue.* (0,50)	3	1	Have
Lærken. Vaudeville i 1 Akt ved *M. V. Bruun.* (0,25)	3	1	Stue
Min Svigersøn. Vaudeville i 1 Akt af *Vilh. H. Martensen* (0,75)	3	2	Stue
Naar Møbler flyttes. Proverbe af *William Bloch.* (0,80)	3	1	Stue
Narret April. Vaudeville-Proverbe af *Erik Bøgh.* (0,50)	2	»	Stue
Om Forladelse. Farce i 1 Akt af *Erik Bøgh.* (1,00) .	3	3	Stue
Plader. Lystspil i 3 Akter af *Chr. Molt Wengel.* (1,25)	7	3	Stue
Paa den anden Side. Vaudeville i 1 Akt af *Erik Bøgh.* (0,50)	2	»	Stue
Paa Kastelsvolden. Vaudeville i 1 Akt. (0,50) . . .	3	3	Friluft
Paa Dyrehavsbakken. Farce i 1 Akt. (0,50)	5	3	Friluft
Pipermann i Knibe. Faree i 1 Akt. (0,35)	2	1	Stue
Rosamunda eller **En Misforstaaelse.** Farce med Sange i 1 Akt af *Vilh. H. Martensen.* (0,75)	3	3	Stue
Redaktionssekretæren. Vaudeville i 1 Akt af *Erik Bøgh.* (1,00)	2	1	Stue
Røg! Farce i 1 Akt. (0,15)	1	1	Stue
Samson og Dalila. Borgerligt Drama i 1 Akt. (0,15)	4	2	Stue
Skræderens Debut af *Erik Bøgh.* (0.50)	4	»	Have
Store Bededagsaften. Farce med Sang i 1 Akt. (0,50)	1	2	Stue
Spansk Elskov. Tragedie i 2 Akter. (0,35)	3	1	Have
Studentens Drømme eller **„Hvad Nissen formaar".** Komedie med Sange i 1 Akt af *Vilh. H. Martensen.* (0,75)	4	3	Stue
Sypiger. Skuespil i 3 Akter af *A. C. Meyer.* (1,00) .	5	5	Stue
Tak! Vaudeville Proverbe i 1 Akt af *Erik Bøgh.* (0,75)	2	1	Stue
Tjenende Aander. Farce i 1 Akt. (0,15)	2	2	Stue
Tordenluft. Lystspil i 1 Akt af Forf. til *„Paa Kastelsvolden".* (0,50)	3	1	Stue
Tre for En. Vaudeville i 1 Akt af *Erik Bøgh.* (1,00)	4	3	Stue
23 Minutter i Tjæreby Kro. Farcebagatel i 1 Akt. (0,35)	2	1	Stue
Valbygaasen. Vaudeville i 1 Akt af *Erik Bøgh.* (1,25)	4	2	Stue
Verdens Herkules. Farce i 1 Akt. (0,50)	5	2	Stue
Ægtemandens Repræsentant. Vaudeville i 1 Akt af *Erik Bøgh.* (1,25)	5	2	Skov

---

Debutantindens Fader. (Hun skal debutere). Komedie i 5 Akter af *Bajard* og *Théaulon.* (0,50).	9	2	

SALLY B. SALOMONS BOGTR.